

Pligten

Jeg kan høre hestenes galop. Sveden, der løber ned ad min ryg, er varm. Det hele går stærkt, og jeg har svært ved, at holde blikket på byttedyret. Sværdet er ved at glide ud af min hånd, og jeg siger til mig selv: "Tag dig sammen" om og om igen. Det hele handler om magt og pragt. En enorm magt. I mine tanker om magt, bliver jeg forstyrret med en ny tanke: "Dyret, hvad med dyret?" Jeg kigger væk fra byttet i 2 sekunder, og jeg er ved at miste grebet på tøjlerne. "Christian! Hold fast i tøjlerne," bliver der råbt efter mig. Jeg bliver ikke fornærmet over, at han kalder mig mit navn, hvilket jeg ellers burde som konge. Enhver anden konge ville have halshugget ham eller smidt ham i fangekælderen. Men jeg har for travlt med ikke at miste modet. To timer før jeg tager afsted til parforcejagten, står jeg foran mit spejl og prøver at samle mod. Jeg kan næsten ikke stå op, mit ben gør ondt, og min kone Elisabeth ligger stadig i sengen. "Morgenmaden er klar Deres Majestæt," bliver der sagt med en let og rar stemme ude foran døren. Det er Maria, hun er min yndlingstjenestepige. Jeg sidder ved det lange bord i spisesalen, og kigger på alt den mad, der er stillet op, men har ingen trang til det. Nu er der kun en time til, at jagten går i gang, og Maria hjælper mig med, at klæde mig på. Sværdet ligger fint og nypudset på bordet foran spejlet. Jeg kigger ud ad vinduet, og der står min hest, og bliver gjort klar. Jeg kan høre Elisabeth vågne. Hun ligner en sommerfuglelarve, der spreder sine vinger ud for første gang. Jeg går 2 skridt, og mit ben er allerede ved at give op. Jeg kan knap nok gå, og jeg skal til at i gang med at jage et dyr. Hundene står klar i en lige række foran de andre heste i midten af syvstjernen. Vi stiger alle op på hestene, og venter på signalet om, at det er gået i gang. "Lad jagte gå i gang!" bliver der råbt. Piskene bliver slået mod hestenes baglår, og løbet er i gang. Det er min første parforcejagt. Min far fortalte mig altid, at parforcejagten ikke handler om at få mad på bordet, for en hjort, som løber i flere timer, er uspiselig på grund af mælkesyre i musklerne. Det er et show.

Vi ridder ind imellem træerne, og jagthundene løber lige bagved den 100-200 kilo store kronhjort. Kronhjortens lange og tynde ben er i fuld sving. Vi er 2 timer inde i jagten, og kronhjorten løber stadig ligeså hurtigt, som den gjorde til at starte med. Jeg kigger væk et øjeblik, og er ved at ride ind i et træ. Jeg er ikke egnet til at være leder af en parforcejagt. Jeg er udmattet, og jeg er ved at miste synet på kronhjorten. Jeg tager fat om tøjlerne, læner mig fremad, og ridder hurtigere. Jeg har fået øje på kronhjorten og hundene igen. Kronhjorten løber langsommere, og jeg kan se, hvor hårdt den kæmper. Hundene er nu kun en meter fra kronhjorten, hvilket betyder, at der ikke går lang tid, før jagten er slut. Det er en lettelse. Hundene har næsten fat i benene på kronhjorten. Jeg kigger på mine hænder, som er røde og ømme af at holde fast i tøjlerne, og i det sekund jeg kigger op igen, har hundene bidt fast i benene, halsen og mulen. Nu er det tid til, at jeg skal gøre en ende på den uskyldige kronhjorts liv. Jeg ridder frem til byttedyret, og kigger ned på den. Hele min krop ryster, og det føles som om, at den kigger lige ind i min sjæl, og kan se den ynkelige konge jeg er. De andre kongelige gæster, og tilskuere er helt stille. Jeg stiger ned af hesten, og hæver min hånd med jagtsværdet i. Jeg stikker den i brystet. Kronhjorten falder, men den falder ikke mægtigt som den skulle. Den falder, og dens bagkrop ligger nu klemt oven på mig. Tilskuerne gisper, og der bliver blæst i jagthornet. Kronhjorten sparker mig over benet, og jeg kan mærke smerten bruse op igennem mit ben. Tilskuerne kommer tættere på, og jeg ligger ynkeligt på jorden under kronhjorten. Der bliver hvasket omkring mig, og en af tilskuerne har hentet lægehjælp. "Det ser ud til dit ben er brækket," bliver der sagt ind imellem mængden af tilskuere. Alt omkring mig er slørret, og jeg er ved at besvime. Jeg åbner mine øjne, og ligger i min seng. "Hvor lang tid har jeg

ligget her?” spørger jeg tjenestepigen, som kommer ind med en varm kop mælk. ”Et par timer,” hvisker hun, og smiler til mig. Jeg prøver at sætte mig op, men jeg giver hurtigt op. ”Brug den her,” siger tjenestepigen, og peger på en rullestol. Jeg bliver hjulpet op i rullestolen, og Elisabeth kommer ind ad døren. ”Åhh Christian, hvordan har du det?” spørger hun, og prøver på ikke at kramme mig for hårdt. ”Smerten er stor, men det skal nok gå,” siger jeg med en skinger stemme.

Et halvt år senere sidder jeg inde på soveværelset i min rullestol og kigger ud af vinduet. Jeg kan pludselig mærke en kraftig smerte svulme op i hele min krop, jeg får den samme følelse, som da jeg lå under krohjorten, og alt bliver sløret igen. Der er ingen, der kan hjælpe mig, jeg er helt alene på værelset, og har ikke nok stemme, til at kunne råbe. Mine øjne lukker lige så stille i, og jeg kan ikke åbne dem igen.